

MAX

KOČIČÍ DETEKTIV

ZÁHADNÝ
PORTRÉT

Ilustrovala
Nicola Kinnearová

Sarah Todd Taylorová

FRAGMENT

Max – kočičí detektiv: Záhadný portrét

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Sarah Todd Taylorová

Max – kočičí detektiv: Záhadný portrét – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MAX KOČIČÍ DETEKTIV

ZÁHADNÝ PORTRÉT

Ilustrovala
Nicola Kinnearová

Sarah Todd Taylorová

FRAGMENT

Věnováno Liz

S. T.

*Babičce Sheile
a dědečkovi Stuartovi*

N. K.

KAPITOLA 1

Velký Furigo

Maxmilián vykoul ze Sylviiny tašky a zamňoukal: „Už můžu vylézt?“

„Ještě ne, chlupáči,“ sykla Sylvie. „Počkej, až ztlumí světla.“

Maxmilián si nespokojeně zabručel pod vousy. Vězet v Sylviině kabele mezi různými odstíny lesku na rty, zrcátky a tramvajovými lístky jeho srsti zrovna neprospívalo. Byl si jistý, že až mu Sylvie konečně dovolí vysoukat se ven a lehnout si jí na klín, svůj nádherný ocas bude mít úplně rozježený. Tenhle večer si ale

každopádně nechtěl nechat ujít. Po dobu jediného týdne totiž v Oswaldově divadle předváděl „velký Furigo“ své neuvěřitelné kouzelnické kousky a Maxmilián chtěl jeho představení, které ohromovalo celý Londýn, vidět stejně dychtivě jako Sylvie a Ágnes. Pan Lavroche pro celý soubor Královského divadla za odměnu zařídil na dnešní poslední kouzelníkův večer vstupenky a už týdný se mezi divadelníky o ničem jiném nemluvilo.

Světla pohasla a Sylvie Maxmiliána pošimrala na temeni. Kocour se vyhrabal z tašky a tlapkal jí na klíně do kolečka tak dlouho, až na něj musela zasyčet, ať přestane pochodovat. Konečně se tedy uvelebil a zadíval se na jeviště.

To vám byla podívaná! Velký Furigo skutečně dostál svému jménu. Ze svého blyštivého cylindru vytahoval králíky a barevné kytice. Před užaslymi zraky diváků přeřízl vejpůl svou půvabnou asistentku vyšňořenou pírky a flitry a pak ji zase čarovně slepil dohromady. Maxmiliánovi

brněl ocas, jak se každému triku snažil přijít na kloub. Toužebně si přál, aby tam s ním byl i Oskar, a nemohl se dočkat, až se vrátí do Královského divadla a všechno to se svým starým kamarádem probere.

O přestávce Sylvie Maxmiliánovi tajně šoupla několik lžiček svého zmrzlinového poháru. Ágnes se mezitím rozplývala nad posledním číslem, při němž Furigo svou asistentku kouzlem zvedl do vzduchu a pak kolem ní provlékal obruče.

„Je to jenom fígl, Ágnes. Skvěle provedený, ale pořád jenom fígl,“ řekla Sylvie nezúčastněně a slízala ze lžičky poslední zmrzlinu, přičemž nevěnovala pozornost Maxmiliánovým námitkám: „Ještě by se do mě klidně maličko vešlo.“

„Tak jak to udělal? To mi teda řekni, když jsi tak chytrá,“ odsekla Ágnes. „Podle mě umí čarovat!“

Sylvie poškrábala Maxmiliána na hlavě. „Ty bys nám to určitě vysvětlil, že jo, Maxi?“ zamručela. „Vsadím se, že už jsi to všechno dávno prokoukl.“

Hlediště se znovu zaplnilo a Furigo nakráčel na pódium před krvavě rudou oponu.

„A nyní, dámy a pánové, přichází grandiózní finále dnešního představení,” prohlásil. „Vydejte se spolu se mnou na cestu do krajin fantazie, do světa, kde nic není nemožné.” Udělal zvláštní klikaté gesto, přičemž všemi pěti prsty ukazoval ke stropu, opona vylétla vzhůru a odhalila za sebou hřbitov zalitý měsíčním světlem. Ze stromu vzedu na pódium zahoukala sova.

„Slabší povahy by radši měly opustit divadlo,” pokračoval Furigo, „jelikož dnes večer se pokusíme o neslýchané. Pokusíme se vyvolat a chytit *ducha*.”

Při tom posledním slově obecenstvo zalapalo po dechu. Ágnes zmáčkla Sylvii ruku tak silně, až sebou polekaně škubla, a Maxmilián se musel zaseknout drápy, aby po hlavě nesletěl na podlahu divadla.

Kouzelník se přiblížil k jednomu z náhrobků. S napřaženými rukama a roztaženými prsty se

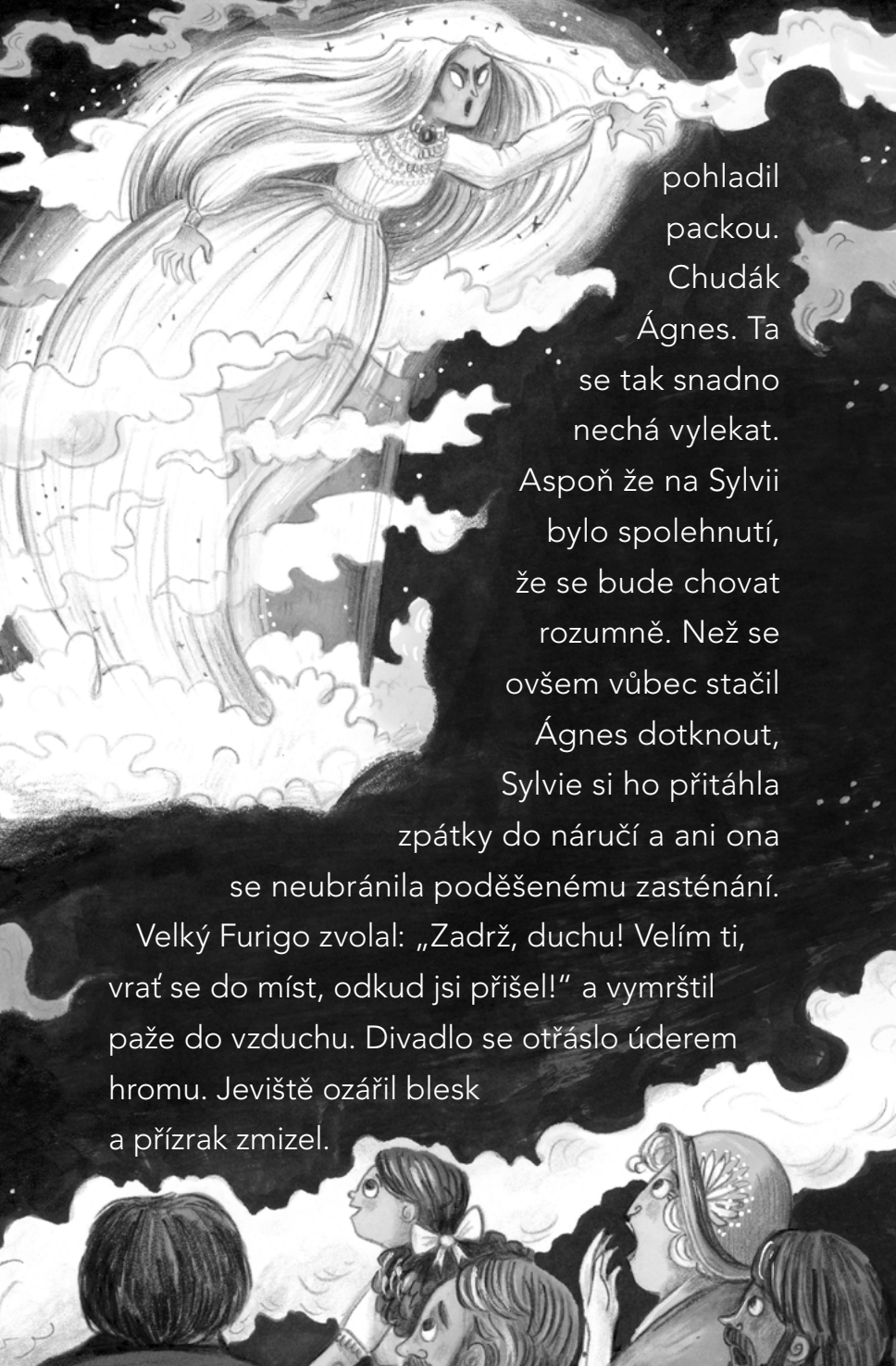
k němu naklonil. Pak ruce začal pomalu sunout zpátky, jako by z hrobu něco tahal ven. Vtom se z jeviště vyvalil kouř.

Sylvie si odfrkla. „To je starý trik,“ zašeptala. „Stačí polít led trochou vařící vody. Minulou sezónu jsme to použili při vílím baletu.“

Ágnes do ní dloubla. „Pšt! Takhle to celé zkazíš.“

„Ágnes, ty se vážně chováš jako malá holka. Je to prostě jenom nao...” Hlas jí zeslábl. Vepředu na jevišti totiž z hrobu něco začalo vylézat ven: mihotavá bílá silueta. Hudba z orchestřiště vřeštěla čím dál hlasitěji. Postava se zakymácela ze strany na stranu, vznesla se do vzduchu, rozletěla se směrem k obecenstvu a kostlivýma rukama chňapala před sebou. Divadlem se rozlehl sípavý jekot následovaný hlubokými, naříkavými steny. Maxmilián se letmo podíval na Ágnes, která se zabořila co nejhlouběji do sedadla a dlaněmi si zakryla obličej. Naklonil se k ní, aby ji po ruce konejšivě

pohládl
packou.
Chudák
Ágnes. Ta
se tak snadno
nechá vylekat.
Aspoň že na Sylvii
bylo spolehnutí,
že se bude chovat
rozumně. Než se
ovšem vůbec stačil
Ágnes dotknout,
Sylvie si ho přitáhla
zpátky do náručí a ani ona
se neubránila poděšenému zasténání.

Velký Furigo zvolal: „Zadrž, duchu! Velím ti,
vrať se do míst, odkud jsi přišel!“ a vymrštil
paže do vzduchu. Divadlo se otřásló úderem
hromu. Jevišťe ozářil blesk
a přízrak zmizel.

Chvilku bylo ticho a pak publikum začalo nadšeně tleskat.

Zpátky v Královském divadle pan Lavroche nechal připravit občerstvení. Maxmilián si se zavřenýma očima hověl na pódiu, zatímco divadelníci se motali kolem, užívali si bohatou nabídku pochoutek a brebentili o tom, jaké úžasné představení právě zhlédli. Maxmilián si v duchu představoval, že mávl packou, Sylvie se v piruetě vznesla nad zem a rozplynula se. Diváci se mohli utleskat. Max mávl ocasem, silně se zablesklo a –

„Maxi, ty koule jedna chlupatá, kšá!
Málem jsem o tebe zakopla,”

zahuňhala Ágnes s pusou plnou zapečené klobásy. Maxmilián si z ocasu vytrásl záplavu drobečků a rozhořčeně zamlaskal. To je pro lidi typické, stěžovat si, že je to *on*, kdo někde překáží. Odměřeně vymňoukl: „Možná by ses spíš ty měla dívat, kam šlapeš,“ ale Ágnes už mezi tím odběhla k hloučku kolem pana Lavroche. Maxmilián tam zahlédl paní Garlandovou, která měla v divadle na starosti kostýmy, jak se baví se sbormistryní slečnou Julierovou. Pan Lavroche zvedl skleničku a zacinkal o ni stříbrnou dezertní vidličkou. Cinkání se v divadelním sále s dobrou akustikou pěkně rozléhalo. Divadelní společnost ztichla a dívala se, co se bude dít. Pan Lavroche si decentně odkašlal a upravil si vestu.

„Jak dobře víte,“ začal, „naše vánoční představení má letos premiéru až druhý týden v prosinci. Tím pádem máme trochu času navíc, abychom se mohli pustit do jednoho vedlejšího... projektu.“ Sáhl do kapsy u vesty a vytáhl sme-

tanově bílou obálku opatřenou honosně vypadající pečeti.

„Mám tady dopis od lorda Fawleyho. Požádal nás, abychom pro jeho dceru Arabelu při příležitosti jejích osmnáctých narozenin připravili a odehráli speciální představení. Na celý týden se staneme jeho hosty na hradě Fawleyů v Sussexu a budeme hlavním bodem programu na narozeninovém maškarním bále o Halloweenu.“

Divadelníci si začali vzrušeně šuškat. Ágnes chytila Sylvii za paži.

„To je senzační!“ vydechla. „Maškarní na hradě, a ještě o Halloweenu. Z toho jde mráz po zádech.“

Sylvie obrátila oči v sloup. „Prosím tě, nezačíněj zase s těmi nesmysly o duchách.“

Ágnes se nedala. „Jenom si to představ, Sylvie,“ šeptla potichoučku. „Starobylé panství na venkově. Určitě bude mít věže, a možná dokonce hladomornu. Pan Lavroche říkal, že je to hrad.“

„Dneska si hrad říká každá druhá venkovská barabizna, trumbero,“ utrousila Sylvie. „A já jsem si jistá, že tohle sídlo bude moderně zařízené a bude tam moc příjemně.“

„A já jsem si zase jistá, že tam bude zima, průvan a strašidla,“ řekla Ágnes. Shýbla se, nabrala Maxmiliána do náruče a zadívala se mu do očí. „Jenom počkej! Max to určitě vycítí. Zvířata mají šestý smysl. Cítí to ve vouskách, že jo, Maxi?“

Maxmilián vydal zamňoukání, které mělo vyjádřit zároveň vysokou inteligenci i pochybnosti ohledně existence nějakých duchů. Ágnes to s nimi začínala přehánět, a až se ocitnou na zatuhlém a profukujícím hradě, bude to s ní ještě horší.

Pak Maxmiliána napadla hrozná myšlenka a zachvěl se. Na venkově ho nebudou potřebovat. Pan Lavroche bude pravděpodobně chtít, aby zůstal v divadle a dál tu držel myši na uzdě. Nebo, co když ho pošlou do „kočičího hotelu“, o kterém mu vyprávěl kamarád Oskar, kam majitelé

odloží svoje kočky a třeba si je už nikdy nevyzvednou? Podíval se na Ágnes a žalostně mňoukl: „Vezmete mě s sebou, že ano?“ Jenže Ágnes ho jenom položila zpátky na zem a odtáhla Sylvii za panem Lavrochem, aby se ho na hrad Fawleyů dopodrobna vyptaly. Maxmilián zůstal sedět sám uprostřed jeviště.

KAPITOLA 2

Strašidelný taxík

Následující měsíc byl ve znamení pilné práce, aby se představení na jediný večer pro Arabelu Fawleyovou dalo dohromady. Na konci měsíce se divadelní společnost shromáždila před divadlem, kam měl lord Fawley poslat dvanáct vozů, které je vyzvednou a dopraví do Sussexu. Divadelníky obklopovaly bedny plné kostýmů, líčidel a rekvizit a paní Garlandová běhala od jedné truhly k druhé, kontrolovala, jestli jsou pevně zamčené, a odškrtávala si je ve svém zápisníčku.

Maxmilián seděl na kraji ulice a dával si pozor, aby si nenamočil ocas v odpadní strouze. Sylvie a Ágnes nakonec pana Lavroche uprosily, aby mohl Maxmilián jet taky. Maxmilián ale nechtěl nic ponechat náhodě a radši si chtěl pojistit, že ho tu ve všem tom natěšeném shonu nezapomenou. Sylvie měla k zapomnětливosti sklony a už několikrát musela odběhnout zpátky do divadla pro oblíbený šátek, perleťové vlásenky a rozečtenou knížku.

Maxmilián zvedl oči ke střeše divadla, kde často spával Oskar. Moc si přál, aby s nimi do Sussexu mohl jet i on. Být na venkově s nejlepším kamarádem by byla mnohem větší zábava. Oskar vyprávěl ty nejpoutavější příběhy na světě – obzvlášť dobré byly jeho povídky o tom, jak přišel o oko –, a Maxmiliána by velmi těšilo prozkoumávat hrad v jeho společnosti. Sylvie a Ágnes byly samozřejmě milé, ale dokud se nenaučí kocourštinu, rozhovory s nimi budou vždycky poněkud jednostranné.

Přesně ve dvanáct patnáct u dveří divadla zastavila kolona naleštěných, uhlově černých aut. Pan Lavroche pomohl paní Garlandové do prvního vozu a ostatní se poprali o zbylá dobrá sedadla. Ágnes a Sylvie měly to štěstí, že se jim podařilo zabrat auto jenom pro sebe, nasoukaly se dovnitř a přetahovaly se o to, kdo bude mít na široké kožené sedačce víc místa. Maxmilián vymňoukl tiché rozčarované „vrau“ a naskočil za nimi.

„Promiň, Maxi,“ omluvila se mu Sylvie a podržela ho za uchem. „Ve skutečnosti bychom tě tam nenechaly, čestné slovo.“

Maxmilián vytrčil bradu a zadíval se z okna. Usoudil, že jim odpustí po odpolední svačince.

Ágnes zasunula pod sedačku otlučený kufřík, ve kterém si vezla svůj oblíbený klobouk, otočila se k Sylvii a znovu nakousla staré známé téma, jestli na hradě bude strašit. Maxmilián přitiskl tvář k okénku a mžoural k divadlu, ale Oskara nikde neviděl, nehna se za nimi ulicí ani se jeho

jedno oko netřpytilo v podzimním slunci. Zklamáním tichounce zamňoukal, vmáčkl se mezi Ágnes a Sylvii, položil si hlavu na packy a povzdechl si.

Probudily ho až zvýšené hlasy obou děvčat. Venku byla nádherná noc a po obou stranách se míhaly měsícem osvětlené stíny stromů.

„Ágnes, zavři prosím tě to okno,“ rozčilovala se Sylvie. „Vždyť tu zmrzneme.“

Ágnes, která se z okénka vykláněla ven, se na ni ohlédla a zašklebila se.

„Chci vidět ten hrad,“ odsekla jí. Ve světle měsíce její oči vypadaly veliké a lesklé. „Je úplněk. Duchové mají dneska v noci určitě rej.“

Maxmilián mňoukl: „To si pleteš s vlkodlaky,“ ale Ágnes si ho nevšímalá. Maxmilián se zatřásl a cítil, jak se mu ježí srst – jenže to nebylo strachy, ale proto, že mu byla zima. Ágnes se chovala úplně ztřeštěně.